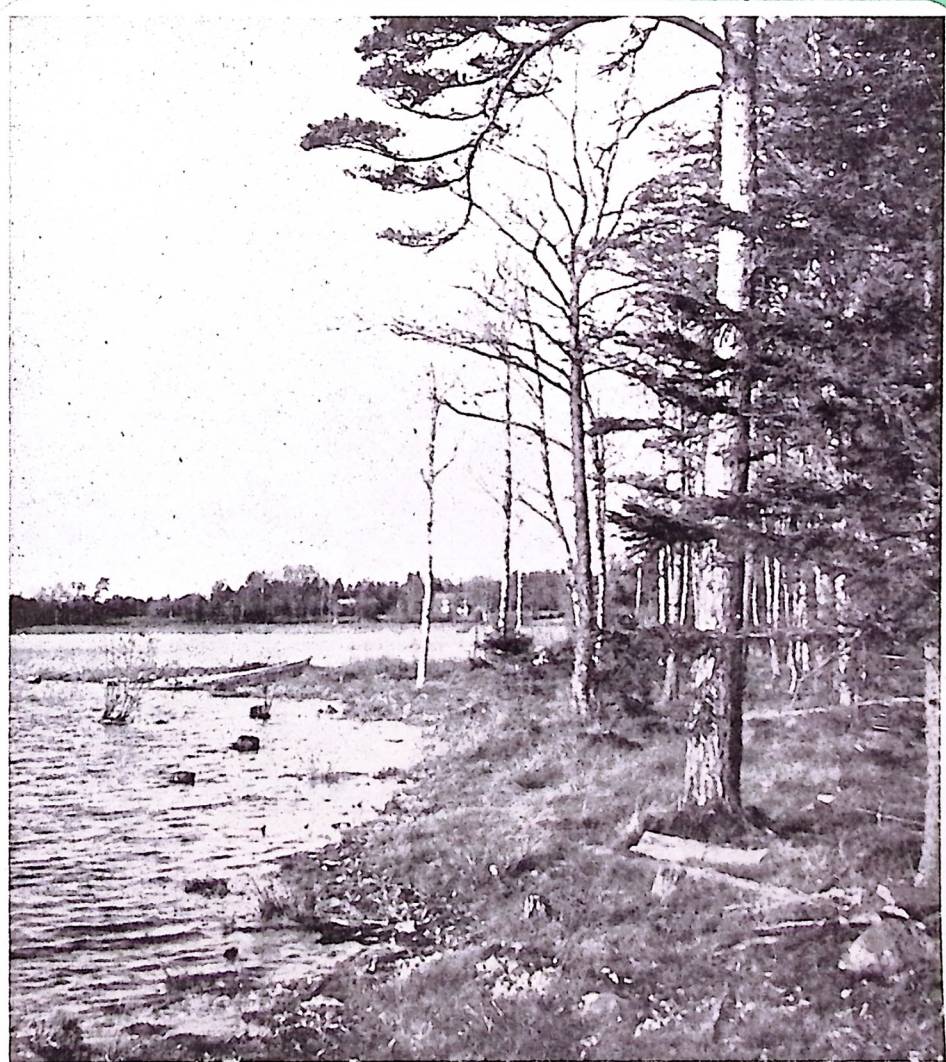

Pige-Spejderne

Kære spejdere!

I året, der gik, har jeg haft lejlighed til at besøge mange, gode tropshuse. De var så velindrettede med køkkener og depotrum og patruljehjørner og jeg ved ikke hvad, og jeg tænkte på gamle dage, hvor vi var på evig jagt for at få lov at være i et lille hjørne af andre menneskers lofter og kældre.

Men mens jeg har hørt en bunke om, hvordan de dygtige spejderforældre har hamret og malet og dyrket, har jeg aldrig hørt nogen fortælle: nej, men her skal du se, møblerne har spejderne selv lavet! Og så tænkte jeg som så, at det var jo nok fordi, I ikke var helt så dygtige til at håndtere hamre og skruetrækkere, som I som allround dygtige spejdere burde være, og det har givet mig idéen til de artikler, I nu får i oktoberblad og novemberavisen. Her fortæller en sløjdlærer, som hedder Fyr, og tegneren Trille jer om, hvordan der er meget, I udmærket godt kan klare selv.

Artiklerne i dette blad lægger op til dem i det næste, så I skal læse dem godt. Denne gang får I at vide noget om værktøj og materiale, og næste gang får I så at vide f. eks., hvordan I laver jer en bæk og et bord. — Der er ingen spørgsmål til Rådsklippen denne gang, men det er nok fordi, det har været sådan en dejlig sommer, og i solskin og godtvejr er livet så meget nemmere og problemerne små. Men hvis I igen får noget på hjerte og har noget at drøfte, så er Rådsklippen stadig åben. — Og hvordan mon det går med Unesco-arbejdet? Mon ikke flere patruljer har hørt fra de lande, som de har solgt mærkater for?

Nye patruljer, som har lyst at være med, kan skrive til Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, og få besked om, hvordan de skal bære sig ad. I har det så godt, alle I Bambier, Falke, Myrer, Guldspurve, Plutoer og Kameler — vis nu, at I véd at give af jeres kraft og overskud til børn, der trænger verden over!

Jeg kalder netop på jer, der læser bladet NU, lad os tage endnu et nap i hjælpearbejdet sammen med UNESCO.

James O'Fi

Vil du gerne til Amerika?

Igen er der kommet en dejlig indbydelse fra Amerika.

Det amerikanske pigespejderkorps indbyder 2 spejdere i alderen 16—18 år fra Det Danske Pigespejderkorps (+ 2 fra KFUK-spejderne) til et besøg i U. S. A. til sommer.

De amerikanske pigespejdere betaler rejsen frem og tilbage, og opholdet i U. S. A. koster heller ikke noget. Det eneste, gæsterne selv skal betale, er deres personlige udgifter, lommepenge o. lign., som altid løber på, når man er ude at rejse.

Turen vil strække sig over ca. 3 måneder med afrejse omkring den 15. juni og hjemkomst omkring den 10. september, — og den vil omfatte deltagelse i en seniorspejderlejr for hele Amerika samt ophold i spejderhjem i 1—2 forskellige byer, hvor der bliver lejlighed til at lære pigespejdernes daglige liv at kende, komme på ture og i lejr med dem, og i det hele taget være spejder sammen med dem.

Det var lidt om, hvad indbydelsen rummer, — men hvilke betingelser stilles der så for at komme med i den flok, blandt hvilken de 2 heldige skal udvælges?

Man skal:

opfylde aldersbetingelsen,
være 1. klasses spejder — og helst have riddersnoren,
kunne forstå engelsk uden vanskelighed, og
kunne udtrykke sig både mundtligt og skriftligt på engelsk,
helst kunne synge og kunne lære sange og lege fra sig,
være sund og rask, fornuftig og kvik,
være villig til at forberede sig godt på at være en god
repræsentant for sit korps og sit land,
kunne disponere over tiden ca. 10 juni—10. septbr. 1956.

Hvis du mener at du kan opfylde disse betingelser — og hvis du har lyst til at prøve at få denne chance, så skriv en ansøgning til mig, hvori du fortæller om dig selv, din skolegang, din eventuelle beskæftigelse, din spejdertid og om du har haft lejlighed til at prøve dine engelske sprogkundskaber i praksis. Fortæl også, hvorfor du gerne vil til Amerika, og om du selv mener, at du vil kunne være en god gæst.

Bed din fører sende ansøgningen videre til mig inden 15. november sammen med et brev, hvori hun anbefaler din ansøgning.

Spejderchefen

GRÅ STARCKES OPLEVELSER I

Schweiz

I husker, at Grå Starcke var udvalgt til at være årets Juliette Low girl? Grå skrev sine førstehånds indtryk hjem fra Our Chalet, de skulle have været med i forrige blad, men ved en fejltagelse kan vi først bringe dem nu.

Jeg vidste, at jeg havde noget at glæde mig til — men bare ikke rigtig hvad ...

Den grønne spejder Karen Bente Rasmussen og jeg ankom til Adelboden sammen med hol­lænderne og amerikanerne og gik så det sidste stykke opad bjerget til Our Chalet. Vi blev hilst velkommen af Pen, der leder Juliette Low lejren, og resten af staben. Vi er her sammen med spejdere fra 8 forskellige lande: Japan, Ny Zealand, Amerika, England, Frankrig, Holland, Schweiz og Belgien. Vi sover i forskellige små hyggelige værelser med indtil 7 senge. Vi er inddelt i patruljer — min patrulje hedder Plejaderne efter det antal „søstre“, vi er i vores værelse.

Lige til at begynde med kunne man godt mærke en lidt uvant summen i sit hoved ved at høre de utallige sprog, der bliver talt omkring een. Efterhånden har vi vænnet os til at slå hurtigt over fra det ene sprog til det andet — undertiden så hurtigt, at man pludselig ikke er klar over, hvilket sprog man taler, eller også at man taler flere sprog i een forvirring ...

Hver dag har vi mange ting på programmet: sang, folkedans (uh, hvor de japanske er svære — de danser jo mest med fingrene) og diskussioner af forskellig art. Vi var en aften til en dejlig koncert i landsbykirken. Det var en wiener-oktet, der spillede klassisk musik. Og så har vi, ikke at for­glemme, været på lange ture i bjergene med store, sømbeslåede støvler. For hver gang er vi gået en længere tur, og i går var vi ude i 8 timer og bestige Schwandfeldspitze, der er 2000 m højt. Vi havde glædet os til en storslået udsigt — men skyerne dalede ned over vores bjerg, så at man kun af og til så et grantræ eller to svæve et sted i et hul mellem et par skyer. Et andet sted så vi

en bjergtop uden at se resten af bjerget. Men vi havde en meget smuk tur op og ned ad bjerget. Floraen her er uhyre rig og varieret og schweizerne holder meget af blomster. De har blomster i altankasser og i deres mikroskopiske haver samt i vaser i stuen.

Om aftenen har vi lejrball — enten i kaminen eller udendørs. Da skiftes hvert land til at synge eller fortælle en historie. Forleden fik hver patrulje om aftenen den opgave at dramatisere et folkesagn, eventyr eller lignende. Vores patrulje lavede folkevisen „Prinsessen sad på højenloft“ om til en komedie. Den gjorde stor lykke — tilskuerne morede sig dejligt. Vi havde haft det vældig sjovt, mens vi forberedte stykket og havde vist lavet lidt vel megen larm.

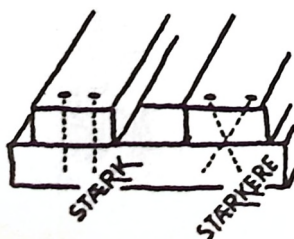
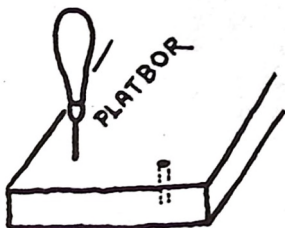
To gange daglig har vi regulære møder. Her fortæller vi om vores land — dets historie, geografi, skoler og spejderliv af enhver art.

Forleden havde vi besøg af Falk, som i 20 år ledede Our Chalet. Inden hun kom, var der stor travlhed. Der var som blæst i alle værelser, og alle stillede op ved døren for at synge en velkomstsang, canadierne havde lavet i dagens højtidelige anledning. Vi havde så morgenparade sammen. Til hver morgenparade synger vi en sang, og Pen læser Dagens motto. Senere på dagen lærte Falk os en sang til Schweiz' nationaldag og talte bagefter til os. Det gjorde hun strålende. Vi syntes alle, at det var en stor oplevelse at møde Falk. Da Falk om aftenen tog af sted, hørte man en beundrende stemme sige: „Gosh, what an inspiring torch!“

* * *

Hver dag her er ny og spændende. Alle vil nok synes, det bliver svært at løsrive sig igen.

SØM

Det sker af og til, at vi bliver nødt til at beskæftige os med ting, vi ellers ikke er fortrolige med. Lad os bare tage et par så almindelige ting som det at bruge en nål og håndtere en skruetrækker. Drengene opgiver helst på forhånd nålen — men, når der ingen kære mor findes eller andre kvindelige væsener er i nærheden, så kan han til nød få knapperne syet fast igen; men skal han stoppe en strømpe, så er han fortabt — og det er dog en ret almindelig foreteelse.

Hvordan har I piger det, når det gælder at slå søm i, skrue en skrue i, save et bræt lige over? Opgiver I, eller mener I nok, I kan klare den? Måske kan jeg her give jer et par små oplysninger, så I kan undgå de almindelige fejl.

Slå søm i

En hammer ejer de fleste — den kan i givet fald lånes, så den skulle ikke være noget problem. Hvad sømmene angår, så lad mig sige: Tynde søm (stifter) til spinkle ting og tykkere søm til sværere konstruktioner. Søm bruges, hvor det er ligegyldigt, om sømhovedet kan ses. Dykker bruges, hvor man gerne vil skjule „sømmet“.

Sømmet skal have en passende længde. Det skal være så langt, at de to træstykker virkelig holdes fast sammen. Spørg du bare Isenkræmmeren, hvad du skal købe. Han ved det, når du oplyser ham om træets tykkelse, og hvad det er, du skal lave. — Altså, mål efter! En målestok eller centimetermål af en slags er nødvendigt.

Skal sømmet slås i nær ved træets ende-flade, vil der ofte ske det, at træet revner. Er det tynde stifter og søm, du bruger, så kan det hjælpe, hvis du vender sømmet og slår med hammeren et slag eller to på sømmets spids. Så virker sømmet ikke længere

som kile, og træet flækker ikke så nemt. Er det tykkere søm, der skal slås i nær træets ende-flade, så vil det sikkert være klogt at bore for i det bræt, hvor der er fare for, at træet flækker.

Men pas på de bor, du låner. En del af dem er af hårdt stål og knækker nemt, hvis ikke der holdes ordentlig fast på boret. Bor lige i den rigtige retning, så går sømmet også lige. Når man borer for til søm, skal hullet lige akkurat være stort nok til sømmet. Er hullet for trangt, flækker træet. Er det for stort, går det ud over stabiliteten. Det simpleste og billigste bor er et platbor. Det tvinges igennem træet med små vridninger frem og tilbage og med skæret på tværs af årene i træet.

Lad mig lige tilføje: Du skal kun bore for til søm, når der er fare for, at træet flækker.

Søm regel slås sømmene i vinkelret på den flade, de gennembrøder; men i mangfoldige tilfælde bliver konstruktionen stærkere ved at slå sømmene skråt i (se tegning).

Går sømmet galt, så ud med det igen! (knibtang). Prøv så, hvis du har et platbor i en passende størrelse (helst samme tykkelse som sømmet) at lave et hul til sømmet, som går i den rigtige retning. Eller prøv med et nyt søm samme sted, idet du lige fra starten passer på, det går i den nye retning. Nemt er det ikke; men det er jo grimt med de huller, hvor der skulle have været et søm.

Bøjer sømmet, så op med det. Måske er det gået ned i en hård knast. Hjælp det igennem med platboret.

Sømmene slås helt i

Hvad sømmenes anbringelse angår, så er det faktisk lige så nemt at sætte dem ordentligt som planløst. Sidder der f. eks. en række søm langs en sammenføjning, så er det kun

SKRUE

en ringe ulejlighed at sætte dem på linje og med lige stor afstand.

Pas på med hammeren! Den skal ramme sommet! Læseren: „Øv!“ — Jeg ved det godt, men hver gang, du rammer ved siden af, slås der et mærke i træet, som ikke forsvinder.

Skruer og skruetrækker

Skruer bruger man f. eks., hvis man har brug for at skille delene ad, inden genstanden endelig samles. Man laver f. eks. en hylde, skruer den adskilt, pudser og maler de forskellige stykker og samler så for sidste gang.

Skal der skrues skruer i, vil det *altid* være rigtigt at bore for. (Lidt større skruer vil du slet ikke kunne få i uden at bore for.) I det første bræt, skruen skal igennem, kan du bore så meget hul, at skruen kan proppes igennem med fingrene, og er det fladhovedede skruer, skal du lave plads til skruhovedet med et undersænkingsbor. Man kan ellers skære sig så eftertrykkeligt på sådan et skruhoved, der rager udenfor.

Det andet bræt, som skruen trænger ind i, må man — når det gælder lidt større skruer, og hvor der er fare for, at træet flækker, bore for i; men her må hullet endelig ikke blive for stort. Skruen skal kunne „bide“ sig fast.

Skal du bore for til små skruer, kan du klare den med platboret. Er det til større skruer, så lån et borsving, det kommer man ikke så nemt galt af sted med. Kan du ikke låne et sådant, men måske derimod en boremaskine af dem, man trækker med hæn-derne. Så pas på med den! Det er godt at være to til at holde den, for de bor, der hører til den, knækker nemt.

En pigespejder må jo ikke sådan uden

videre give op; men da der er masser af mænd, der hverken kan save eller hovle bare nogenlunde, så synes jeg ikke, vi skal kaste os ud i det. Vi kan få det, vi skal bruge, hos tømmerhandleren i de længder, bredder og tykkelser, vi har brug for, og at få det hovlet på maskine er kun få øre dyrere end uhovlet. Flere troppe har måske en sav blandt lejrudstyret; men — hånden på hjertet! — hvornår er den sidst gjort i stand? — og er den ikke en brændesav? Altså, vi bærer os fornuftigt ad, og hvad vi så vil kaste os ud i — en bæk til tropslokalet, en skammel eller andet — så tag et stykke papir og en blyant og skriv op, hvad du skal bruge og opgive både længde, bredde og tykkelse.

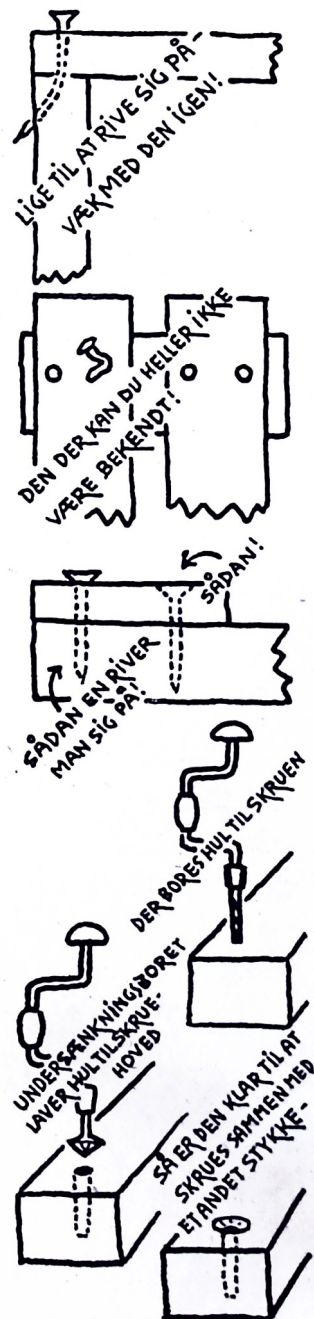
Centimetermålet, tommestokken eller hvad du nu bruger, er altså uundværlig. Glem så ikke at gå bestillingslisten efter en gang eller to, inden du afleverer den på tømmerhandleren. Har du fået det hele med? Det er galt at stå og mangle et stykke — „når man nu lige var så godt i gang!“ Det er også galt at bestille for meget. For træ er desværre dyrt!

I denne forbindelse lige et råd til. Det træ, du bestiller, skal jo laves til hos tømmerhandleren, og det er ikke sikkert, du får det omgående. Regn hellere med et par dages leveringstid.

Køb fyrretræ. Jo tørrere, jo bedre; jo færre knaster, jo bedre. Tænk ikke på dyrere træsorter. Der kommer nemt alt for mange penge på spil.

Hvis du nu gemmer den artikel her, så skal jeg næste gang vise dig et par ting, du og de andre kan lave, og for at hjælpe jer i gang, skal jeg skrive op, hvor meget træ I har brug for, og hvad omtrent det vil koste. Så kan du måske være med til at forsyne tropslokalet med et eller andet hårdt tiltrængt stykke inventar.

Fyr

MEG MALERBØTTE, PENSLE OG MEGET MERE.....

Selv om mange tropper i tidens løb er blevet ejere af en hytte med dejlige lokaler, som fædre og byens rare håndværkere har malet, må de fleste dog være glade for at få overladt et loft- eller kælder-rum, der ikke er særlig hyggeligt. Vedligeholdt er sådanne rum sjældent; væggene er nøgne og kolde, eller gamle tapetlaser hænger bag snavs og spindelrev.

Sådan et rum er der virkelig noget ved at tage fat på.

Tag gammelt tøj på - så gammelt at det ikke kan bruges til noget andet i verden end at grises til - og så begynder vi med at feje alt skidt ud!

Loftet skal vaskes og - hvis det skaller - skræbes helt til bunden, så al gammel limfarve er borte. Alle huller og revner kradses ud med en spatel, så intet løst puds og murværk sidder og dingler. Der fyldes pænt og glat ud med gips og videses efter med en pensel, dyppet i koldt vand, så kanter og ujævnheder forsvinder. Når loftet er tørt efter dette, vaskes det hurtigt over med stærkt sæbevand (grøn sæbe), det danner, når det er tørt, en hinde, som gør det meget lettere at limfarve pænt.

Hos farvehandleren købes en spand limfarve - et loft behøver ikke altid at være hvidt, men lyst må det være - måske vil I have loft og vægge i samme farve. Så behandles væggene jo først ligesom loftet, hvis der er gammel limfarve på. Sidder der gammelt løst tapet på, rives og skræbes det af til bunds - måske må det fugtes igennem mange gange før det går af.

Sidder det derimod godt fast, skal I lade det sidde - se blot efter i hjørner og kanter om der alligevel ikke skulde sidde noget og flage og riv det så forsigtigt af.

Hvis det været nødvendigt at rive alt tapet ned, er I nået til at tapetsere igen med tyndt grundpapir, da gamle vægge som regel er så ujævne og småhullede, at de ellers ikke bliver pæne. Hvis der kun er revet en stump af hist og her, klistrer I papir over for at jævne. Inden dette må I huske at trække alle gamle søm og kroge ud. Så giver I væggene lidt sæbevand, og nu er de også klar til at limfarves.

Tag en stor spand med til farvehandleren, han ved hvor meget farve I skal bruge, når I opgiver målene - men køb rigeligt - lidt mere end han mener, I skal bruge. I kan male loft og vægge hvide - det er dejligt - så kan I boltre jer så meget mere i farver på træværk, møbler og gardiner. Eller I kan male det hele solskinsgult - så har I evigt solskin - selv i det tristeste gråvejr.

I maler med en limfarveanstryger, men sørg for at have en mindre pensel og en stikpensel ved hånden, så I kan komme ind i krogene.

Og så skal det gå stærkt - ellers bliver det skjoldet - limfarven må ikke "sætte sig" eller nå at tørre ind. Mal vådt i vådt med en ikke for tyk farve - hellere sprøjte og sjaske lidt (det kan slet ikke undgås) end stå og male net og sirligt.

Bagefter gør I lidt rent, så vi kan begynde med oliemaling.

MIDNATS- spøgelset

i klosterruinen

★

Dette her er *ikke* vejen til Neapel! fastslog Hardy, sprang af cyklen og tog korttasken frem.

— Alle veje fører til Rom! oplyste Kent og standsede ligeledes.

— Kom her og hjælp mig med at finde ud af, hvor vi er! vrissede Hardy irriteret. Han var både sulten, tørstig og træt.

De to unge mænd var på cykletur gennem Italien, men kortet, de kørte efter, var temmelig gammelt og førte dem af og til på afveje.

Kent lod cyklen ligge på den smalle lerknoldede vej og tørrede sveden af panden. — Jeg behøver ikke at se på kortet for at fortælle dig, hvor vi er.

Hardy så spørgende på ham.

Kent lod sin strakte højrearm svinge i en bue horisonten rundt og deklamerede: — Gult muddervand, grøfter, mandshøje sivskove, gryntende vildsvin, brølende, langhornede bøfler og hertil en smal, snoet ufremkommelig vej med mængder af små slanger og store grønne firben, der aldrig plejer at blive forstyrret ...? Er der nogen tvivl tilbage hos dig? Det er de pontiske sumpe. Øde og ubeboede på grund af *malaria*. Hundreder af kvadrat-kilometer i omfang, og — *vi er midt ude i dem!!*

Dagen igennem fulgte de den smalle, tilgroede vej ind gennem sum-pene i håb om at finde ud. Maden var sluppet op dagen før, drikkevand fandtes ikke, og nu kom det spændende spørgsmål, hvorledes de fandt et sted at sove. De var klar over, at sumpen i den kolde italienske nat var dækket af den berygtede tætte, grå malariatåge.

Men midt inde i sumpen lå blomsterbyen.

Engang havde den været by. Nu var alt i ruiner, og blomsterne havde taget den i besiddelse som deres. Engang havde malariaen kvalt byens liv. Nu herskede livet igen.

Blomsterne vrimlede gennem gaderne, klatrede og slyngede sig op i alle tårne, kiggede nysgerrigt og skælsk ud ad alle vinduer og flettede et tæt og næsten uigennemtrængeligt net for alle døre og porte.

Der var gule kameliablomster, malva, duftende narcisser og vilde roser. Der var laurbærbuske, bregner, brombær, duftende gyldenlakker, myrter og mynter, og vedbenden havde trukket sit mørkegrønne tæppe op over de mørnede og hældende murrester.

Da solen gik ned, og mørket sænkede sig over ruinbyen, befandt Kent og Hardy sig på det øverste loft i en gammel klosterruin. Få minutter efter solnedgang lå den grå, stinkende malariatåge som et røgtæppe over sumpen og svøbte sig så tæt omkring ruinerne, at de fra deres høje stade

havde indtrykket af at befinde sig på en øde ø.

Loftet kunne kun med yderste forsigtighed bære dem. Hist og her var der store huller, hvorigennem de så ned i det sammenstyrtede kirkerum. Det puslede dernede. Flagermus og kæmpestore ugler vågnede op til natens jagt.

I et hjørne fandt de nogle kvadratmeter helt gulv, hvor de slog sig ned med deres soveposer. Det var ved at blive mørkt, men da Hardy tog lommelampen frem, var han så uheldig at tabe den, så pæren sprang. De fandt i soveposerne i mørke og faldt til ro, medens bøflerne brølte ude i sumpen, og deres tarme skreg af sult som et fjernt og dæmpet ekko.

Lidt før midnat blev Kent, der absolut havde det bedste sovchjerte,

vækket af Hardy. — Hør! hviskede han hæst og ophidset. — Kan du høre? Der er andre end os heroppe!

Kent rejste sig op i siddende stilling og lyttede.

I den gravens stilhed og det bælgrende mørke, der på dette tidspunkt herskede i denne sumpenes spøgelsesby, hørte han tydeligt en lyd, der mindede påfaldende meget om de regelmæssige åndedrag fra et sovende menneske.

— Jeg har hørt det længe, hviskede Hardy. — Det gør mig nervøs. Der er jo ingen mennesker her, andre end os. Hvad tror du, det er?

— Spøgelse! brummede Kent med hul stemme. — Det er netop stedet og tiden. Om få minutter slår tårnuret tolv. Da kommer byens forlængst afdøde indbyggere vandrende for at overvære midnatsgudstjenesten her nedenunder os. Han, der trækker vejret så dybt, er sikkert klokkeren, som skal ringe med kirkeklokken!

— Lad være at gøre nar! Hardy var meget fornærmet, blandt andet fordi han nu blev endnu mere nervøs. — Giv mig hellere en fornuftig forklaring!

De lå nogle minutter og hørte på den sugende-sivende lyd i mørket, og Kent blev faktisk lidt smittet af Hardys nervøsitet.

— Lyden kommer ovre fra nedgan-

gen! fastslog Kent. — Jeg tror, jeg lister mig derover for at finde ud af, hvad det er!

— Det er en, der ligger og sover! mente Hardy. — Hvis du går derover, vækker du ham og hvad så ...? Vi har jo ingen lygte!

Kent rejste sig lydløst og hviskede: — Kom med!

I mørket famlede de sig frem over det hullede gulv ved at følge den ene væg, d. v. s. resterne af den. De holdt hinanden fast i hånden for det tilfældes skyld, at den ene skulle falde igennem.

Lydløse, men med højt bankende hjerter listede de sig i mørket ind på den ubekendte sovende. Af og til lyttede de. Jo, åndedragene lød afgjort tydeligere. Retningen var altså rigtig nok.

Pludselig, midt i nattestilheden og midt i spændingen, lød der et mægtigt brag. Sådan virkede det i hvert fald på Kent og Hardy.

Det var Hardy, der gik gennem gulvet.

Et øjeblik hang han vildt sparkende over det mørke, dybe kirkerum, men så fik Kent ham halet op igen.

Nu var det Hardy, der nogle minutter trak vejret meget dybt, men da han endelig stilnede af, opdagede de, at alt var stille.

Den ubekendte var vågnet!!

— Hvad nu? spurgte Hardy. — Skal vi vende tilbage til soveposerne?

— Nej, erklærede Kent. — Nu skal mysteriet opklares! Han listede videre langs væggen hen mod nedgangen og trak Hardy efter sig. Kent følte sig forsigtig for med fodderne. Der var intet rækværk om nedgangen.

Da skar et gennemtrængende skarpt skrig lige ind i ørene på dem, og i samme sekund suste et eller andet forbi deres ansigter.

Kent stod og vaklede på kanten af trappeskakten og var nær styrtet ned under påvirkningen af det chok, han fik.

Men så lo de højt og befriet.

For ude i mørket tudede en af de store ugler gentagne gange højt og ophidset. Den havde siddet og sovet i et hul i væggen lige over nedgangen og var sandsynligvis blevet mindst lige så forskrækket, som de var.

Resten af natten forløb uden forstyrrelser. Men i det første skær af morgensolen forlod Kent og Hardy klosterruinen og vinkede farvel til den store hornugle, der igen havde fundet sin gamle soveplads.

I de første morgentimer fandt de vejen, der førte til beboede steder — bort fra spøgelsesbyen i de pontiske sumpe.

Mark Dane

Post- BOX

Velkommen igen til det nye spejderårs internationale arbejde. Glem nu ikke jeres gamle pennevenner for de ny, I har erhvervet jer i sommer.

Til de, der har sendt ønsker ind om adresser i Norge, vil jeg lige meddele, at de må væbne sig med tålmodighed, der er endnu mange ubesatte.

Der er kommet mange adresser fra 11-årige i Californien; man kan få hjælp hos forældre til at skrive, man kan også skrive på dansk, hvis det første er umuligt.

En 15-årig hollænder søger penneven.

4 tyske pigespejdere, ca. 14-16 år (der er ikke opgivet alder), fra Hannover ønsker forbindelse.

Og så send mig alle jeres andre ønsker fra hele verden.

Fromse, Gillesager 130, Glostrup.

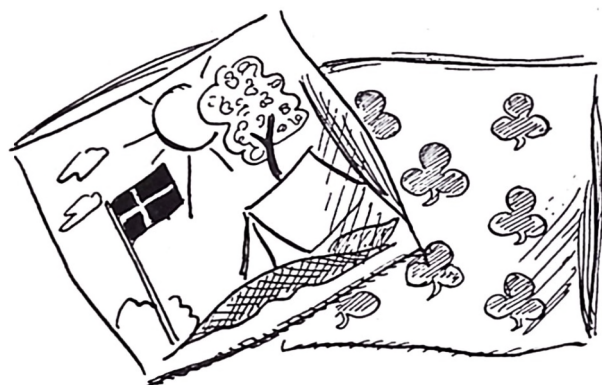

på mange måder
— med mange anvendelser ...

Efter ferien skal vi til at sætte lidt kulør på tropslokalet og på værelset derhjemme. En dag, når vi har lyst til det helt spændende, griber vi saksen i den ene hånd og kludebotten i den anden og begynder at lave kludeklip. Det er festlig at nikke genkendende til familiens forlængst kasserede garderobe, og nu at sætte de forskellige slags stoffer sammen på de helt rigtige steder.

Allerførst skal I høre, hvordan vi laver kludeklip. Bruger I filt- eller læderrester, — da sømmer I figurerne til uden ombuk. Med almindelige klude er det klogt at klippe figurerne med somrum, som så bukes ind hele vejen rundt og derefter sømmes til. Man kan også sy figuren fast med tætte knaphulssting. Stoffet, I syr kludene på, kan være alt muligt. hessian, lærred, bomuld m. m.

Vi begynder med en meget nyttig ting: lejrpudden. Tænk, hvor hyggeligt, hvis hver spejder i troppen havde sin pude stående i tropslokalet hele vinteren. Puden skal være ca. 40 x 40 cm med bagklædning af voksdug eller plastik og med lynlås i den ene side, — så man kan lukke forsvarligt for halmen, når puden til sommer skal tjene lejrformål. Vælg jer et motiv, som enten passer til jeres spejders navn,

LEIRPUDDER.

som viser et lejrmotiv, f. eks. bestå af trekløver eller hvad I ellers kan finde på.

Kludeklip kan også anvendes til forhæng og vægtæpper. Se på tegningen, hvorledes et forhæng pynter gevaldigt op på en gammel reol. Måske kan I lave kludeklip på gardinerne også!

Alt dette var kludeklip, som blev syet på. Det gør vi altid, når det anvendes til ting, som skal kunne holde til noget. Men ved kludeklipsbilleder nøjes vi med at klistre. Tag et stykke kraftigt tegnepapir og brug f. eks. melklister til at sætte kludeklippet fast med. Jeg har selv prøvet at lave børnebilleder på den måde og véd, hvor morsomt det er. Hvorfor ikke prøve at lave spejdermotiver, jeg er sikker på, at det vil se festligt ud i lokalet.

Endelig kan man også lave disse billeder i *papirklip*.

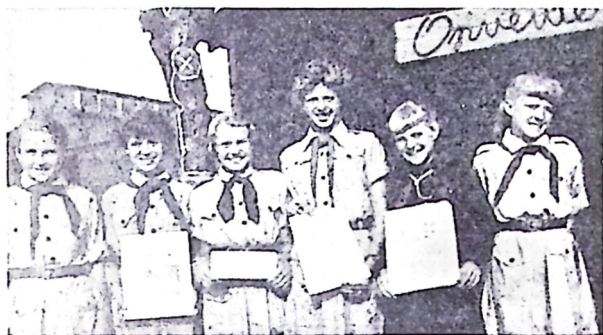
Selvfølgelig er det ikke meningen, at I skal benytte alle disse forslag på een gang. Det ville være for voldsomt, hvis tropslokalet blev overfyldt med kludeklip. Men vælg jer en eller to af idéerne, og jeg kan love jer, at I vil ikke komme til at kedde jer.

„Dorthe“

FORHÆNG TIL REOL

UNESCO

Da jeg kom hjem fra min tur med troppen i Norge, lå der brev til mig fra Haiti, den lille negerrepublik, som vi havde sendt vor første Unesco-check til. Desværre var brevet på fransk, så jeg havde ingen mulighed for at læse det, men da vores første skoledag kom, havde jeg brevet med derhen, og min lærer oversatte det for mig. Til vores første patruljemøde efter sommerferien havde jeg brevet med og læste det op for patruljen, og det lod således:

Med stor glæde har jeg modtaget Deres brev af 11. juni i disse dage ved min hjemkomst fra en rejse til Schweiz, hvor jeg har deltaget i O. F. T.s årlige konference i Geneve. Efter konferencen har jeg været i England og Frankrig, desværre har jeg ikke kunnet besøge Danmark — det skal være en anden gang. Til Dem og Deres venner en oprigtig og hjertelig tak for den gode hjælp på 1 unum, som De så gavmildt sendte til vor plan for arbejdsuddannelse. Ligesom De tilkendegiver ønsker om, at dette gode vil tjene til at anskaffe nødvendige ting til vore centres gode virksomhed. Takket være madame B. B.s opofrelse, embedsmand ved Unesco, som er udsendt til Haiti, har adskillige personer i Europa modtaget oplysninger om dette sociale handlingsprogram. Jeg ville gerne over for Dem tilføje nogle supplerende enkeltheder.

I nogle fungerende centre får man først lejlighed til om aftenen, efter dagens arbejde, at kæmpe mod analfabetismen, derpå at hjælpe til at erhverve visse uddannelsesgrundbegreber. Det drejer sig ikke blot om at lære arbejderne at læse, skrive og regne, men få dem til at drage fordel af hygiejnebegreber, af social viden og borgerlig og faglig uddannelse. I disse centre er visse sociale forholdsregler, som står på en iøjnefaldende plads over for arbejderne moralsk og materielle genoprejsning, forklaret under overskriften: Samfundsproblemer, ligesom der også er forklaret visse former for samvirken (fagforeninger), industrielle begrebsforhold og emner fra vor sociale lovgivning.

Desuden for at fuldstændiggøre dette uddannelsesprogram er der et program for „fritidsarbejder“, som sætter fordelene ved en bedre livstilværelse højt. Omgående sender jeg Dem i dag et eksemplar af beretningen „Fritidsarbejde“. Idet jeg igen takker Dem og Deres venner, beder jeg Dem, kære frk. P., modtage forsikringen om mine bedste følelser.

Dantés P. Colimon, Directeur Général.

Begejstringen i patruljen var stor, og alle var vi enige om hurtigst muligt at samle ind, så vi igen kan sende en check. Medens vi første gang solgte mærkerne til familie og bekendte, vil vi denne gang sælge klude, flasker og aviser for at skaffe penge.

I torsdags kom der et meget flot billedværk i dybtryk fra Haiti, hvor man ser hele befolkningen derovre sidde på skolebænken, og det er lige fra børn til gamle mennesker. Vi har lidt svært ved at forstå, at så mange mennesker ude i verden hverken kan læse eller skrive, ting, der for os er så naturlige. Vi vil håbe, at mange mange flere blå patruljer vil melde sig til denne hjælp, vi kan give dem. Det lyder af så lidt 35 kr., men der er jo et gammelt ord, der siger: „Mange bække små gør en stor å“.

Med spejderhilsen

Svalepatruljen, Maj trop, Amager division
Lone Due Petersen,

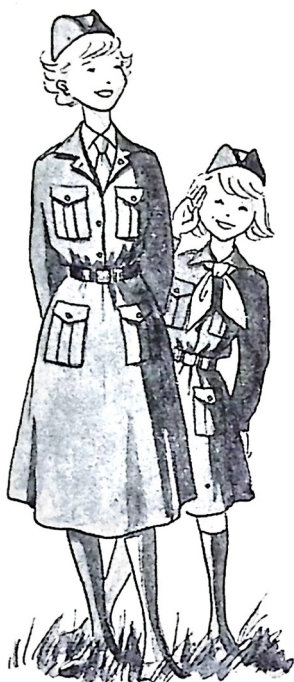
Må vi præsentere vores mor?

DISTRIKTSCHEF

Anne Marie Larsen

Vi er alle tre i Fyens Distrikt og bor i Odense, — og hvad vi hedder? Vi er bare med for sjov, men hedder ellers Inge og Jytte. Og måske kender I bedre vores mor som Tot!

Spejder- og blåmejsuniformer

syet i svært, sanforiseret bomuldsstof

str. 0, 74 cm	28,00
str. 1, 84 cm	29,50
str. 2, 94 cm	31,00
str. 2A, 104 cm	32,50
str. 3, 112 cm	34,00
str. 3A, 118 cm	35,50
str. 4, 124 cm	37,00

Fører- og senioruniformer

MODEL I, d. v. s. med bærestykke, nederdelen i bredder, str. 40-42 42,00-44,00
str. 42A-44-46 46,00-48,00-50,00

MONTYUNIFORM, den praktiske model både til sommer- og vinterbrug, fås i to kvaliteter:
Svært, uldent klæde, meget varmt,
str. 38-40 85,00-88,00
str. 42-44 91,00-94,00
str. 46 97,00

Pæn fast serges, der bærer sig godt,

str. 40-42	105,00-110,00
str. 44-46	115,00-120,00

GRA BLUSER

str. 38-46

FIN KRYMPEFRI POPLIN

m. lange ærmer	25,00
m. korte ærmer	20,50

PÆN TÆT PERLON

Let at vaske, skal ikke stryges!

m. lange ærmer	61,50
m. korte ærmer	53,50

NB. Priserne på uniformer er uden knapper.

Knapper pr. dus. 1,90

Uniformstilbehør

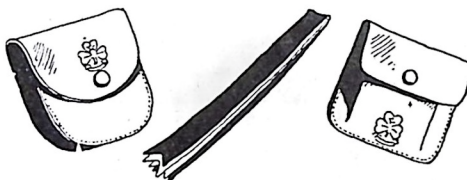
Fløjtesnor	0,25
Fløjte	1,75
Gallasløjfe	0,55
Bælte, 75-80-85-90-100 cm	6,00
Tørklæde	2,00
Slips, lærred	1,75
Slips, uld	8,00

Huer og hatte

Lejrhue, lærred, str. 51-60 cm	4,50
Lejrhue, uld, str. 51-60 cm	7,50
Hat, str. 53-60 cm	19,25

Hovedmål bedes opgivet i cm ved bestilling af huer og hatte

Andet tilbehør

Etui til medlemskort	0,50
Knobbånd	0,85
Bæltepung m. emblem	3,25
Arbejdsbog	0,95
Pigespejderbogen	5,50
Pigespejdersangbogen	2,50
Tillæg til sangbogen	1,00
Blåmejsesangbogen	1,85
Civilnål	0,50
Verdensnål	2,25

Hvordan ser teltene ud efter lejr sæsonen?

Skal de repareres, er det klogt at sende dem ind nu, medens I husker det, — så er teltene fint i orden til næste sæson.

Husk, ved køb på depotet skal der medbringes rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30. september